

Cultura

ENTRE

SETMANA

Seguiu la dona de fer feines

26/05/11 02:00 - [MANUEL CUYÀS](#)

La setmana passada el periodista americà Gay Talese va parlar a l'auditori de la Facultat de Comunicació Blanquerna. Va arribar amb aquells vestits tan ben tallats i tan espectaculars que porta, aquella corbata que no saps mai si fa joc o no fa joc amb la resta de la indumentària, i un barret panamà de primera. Parlant del cas Strauss-Kahn va aconsellar als estudiants de periodisme que si volien saber la veritat del que havia passat havien de "seguir la dona de fer feines". Es referia, és clar, a la treballadora de l'hotel Sofitel de Nova York que, segons l'acusació, va rebre l'abordatge de l'home que fins llavors dirigia el Fons Monetari Internacional. Ni la policia ni els advocats de Strauss-Kahn: la veritat la té la dona de fer feines.

Una lliçó idèntica es troba a la pel·lícula de Billy Wilder *Primera plana* (1974). Jack Lemmon està destacat a les dependències d'una presó, on a la matinada s'hi executarà un reu. Tot d'una se senten trets a l'edifici. Lemmon i els periodistes d'altres diaris que són amb ell surten precipitadament a la porta del passadís per saber què ha passat. Apareix el xèrif i els diu que al cap d'una estona l'alcaid presidirà una roda de premsa per explicar els fets. Tots els periodistes tret de Lemmon corren cap a la sala que el xèrif els indica. Lemmon s'ha quedat observant una dona amb bata que ve pel passadís. Porta a la mà esquerra una baieta i a la dreta una galleda foradada que degota i deixa un regueró. El forat, sospita el nostre periodista i sospitem nosaltres perquè Billy Wilder era un gran narrador, ha estat causat per una bala. Lemmon segueix la dona, es tanca amb ella a l'habitació de la neteja i li fa quatre preguntes. Mentre els seus col·legues periodistes esperen que l'alcaid els expliqui la versió oficial del fets, l'exclusiva i la veritat són de Lemmon.

Durant dos cursos vaig fer classes a la Blanquerna, el lloc on Talese parlava l'altre dia. Déu nos en guard de comparar-me amb el mestre americà, però cada any vaig recomanar als futurs periodistes que veiessin *Primera plana* i que després de l'escena de la galleda actuessin en conseqüència durant tota la vida laboral. Donava el consell el primer dia i a partir de llavors ja no sabia què més dir, i això que feia sis hores a la setmana dividides en dues sessions de tres hores durant quatre mesos. A més d'obligar a llegir Pla, Xammar o Sagarra, què més es pot fer en una escola de periodisme?

Xavier Rius, el director del diari digital E-Notícies acaba de publicar el llibre *Contra la Barcelona progre*, que seria un libel amb Jordi Hereu de víctima si no fos que Xavier Rius és un home molt documentat. Vostès potser es pensen que quan al matí arribem a la feina els periodistes ens connectem amb el *The New York Times* o amb *The Guardian*. El primer que fem és consultar l'E-Notícies, i qui digui que no és que vol dissimular. De vegades Xavier Rius fa una mica el *freaky*, de vegades es passa de rosca, però sempre és veraç, sempre atractiu i –més important– sempre ha seguit la dona de fer feines. Xavier Rius al cap del dia es fa un tip de seguir dones de fer feines. El llibre té pròleg de Manuel Trallero. Un altre rastrejador de galledes que regalimen. Si quan hi va haver el desastre del Carmel Trallero hagués anat només a les rodes de premsa oficials, avui no sabríem res de les causes del desastre del Carmel. I si Gabriel García Márquez no hagués entrevistat un mariner subaltern ningú hauria sabut les causes d'un naufragi criminal. Josep M. Planes va seguir un rastre per arribar als pistolers de la FAI i va ser mort per ells a l'Arrabassada. Coses que passen per seguir les dones de fer feines.

Els diaris s'omplen ara d'opïnadors i interpretadors, però sempre has d'acabar anant als que segueixen la dona de fer feines, que n'hi ha i de molt bons i sense els quals els opïnadors no sabrien què dir.

Darrera actualització (Dijous, 26 de maig del 2011 07:42)

Publicat a

[Cultura Catalunya](#) 26-05-2011 Pàgina 8